

Radostnej krch-off (Tři 000: Život po životě)

Krchovskej se tradičně čte a zpejvá a hraje s takovým tím černým šedavým imagem, kterej běžně provozuje a vyzařuje sám Mistr. Vyschle, vyžile, zchlastaně, chrplavě.

V týhle inscenaci sice nechybělo pivo v láhvích, chlastání a pochlastávání piva, absolutně zručně mlaskavý votevírání piva, krkání z piva, vylejvání piva do vany, polejvání se pivem. Ale co bylo jiný než tradice: RADOST. Radost tryskající ze všech těch skvělejších temně vtipnejch veršů. Radost ze života směřujícího ke krchovskému vypuštění se výtokem z vany.

Jedinou pomůckou byla šedě oprýskaná koupací vana pro dva lidi ležící bok po boku, vhodná pro různé druhy akrobacie, vhodná pro zredukování škod od proudů piva.

Od tradice jemně odlišné bylo podle mého názoru i frázování a pointování básniček nebo celků veršů. Myslím, že v obvyklém podání směřují všechny verše svým frázováním i intonačně k významově jasnému závěrečnému vtipu (většinou samozřejmě vtipu o zmaru). Tvůrci inscenace praktikovali tento postup jen někdy, většinou spíš naopak nechávali verše víc plynout, mazlili se i s těmi, které jsou na začátku nebo uprostřed, které obvykle "jen" slouží pointě. Nyní získaly větší autonomii. A protože Mistr napsal i tyto verše "uprostřed" geniálně, mohli jsme si je všechny neobvykle barvitě užít.

Název – Život po životě – dokonale odpovídá výše popsanému "světlemu", radostnému pojetí: básničky a písničky oslavují smrt, rozklad a hnilobu, inscenace zase oslavuje to, k čemu ta smrrrrť, róóózklad a hnilóóba nakonec vedou: novejš život.. (PO)

Portrét skokana jako postmoderního fachidiota (NJ feat. Uhřík: Holmenkollen)

Představení je dvojitém stand-up výstupem vyžilého skokana na lyžích a jeho na leccos zvyklé, tedy emočně otupělé ženy-fotografky. V případě skokana jde spíše o sit-down, protože většinu času sedí, divadelní je na obou rolích snad jedině autentický kostým a možnost tolik nespěchat či nesměřovat všechny promluvy přímo k publiku. Základem vystoupení nicméně byly úvahy, a ty byly ohromné.

První myšlenky jako by komentovaly předešlé představení DETOX: když na jednotlivý případ aplikujeme normu, pácháme zločin. Oba aktéři pak na pozadí historie jejich vztahu rozvíjejí hluboce třesuté úvahy o skocích na lyžích, fotografování, architektuře, lidských a nadlidských možnostech, hranicích přírody a společnosti, alkoholismu či typech strachu. Smutný konec úspěšného skokana jako důsledek všudypřítomných koeficientů, matematizace a byrokratizace sportu, stejně jako následek odvratu postmoderního publika, které se nedokáže soustředit na jednu věc a potřebuje přinejmenším biatlon, je teoreticky úchvatný, jen se vkrádá nepříjemný pocit, že na té ironické sociologické taškařici může i leccos zásadního být. (MI)

Divý muž na bluesovém koncertě (MárgoPárgo: Pohádky v Prajazyku)

Francouzský filosof Henri Bergson popsal jako příčinu smíchu nesoulad, inkongruenci, která vzniká například v situaci, kdy si představíme tanečnický bez hudby. Ostravský samorost Marek Pražák alias MárgoPárgo přesně toto ve své inscenaci Povídky v Prajazyku dělal, nikoli však s energií komickou, spíše děsivou, až agresivní, případně pravěce animální. Zároveň takové situace míchal s hudbou – reprodukovanou i kytarovou, někdy samotnou, jindy se zvuky připomínajícími rozmanitě jazyky, občas dokonce i se slovy, jež budila očekávání od „analogové umělé inteligence“. Performer tím demonstroval svou představu jakési ostravské syntézy, nicméně jeho výkony hudební byly natolik dobré a příjemné, že byly pro pravěký prajazyk až

poněkud anachronní a mnohý divák toužil být spíše na umělcově koncertě než na jeho cestě do pravěku. Neutuchající energie byla místy až nepříjemná, což nepochybně potěšilo i masochističtější část publika, zároveň vedla k poněkud rozpačitému závěru představení, který se jaksí nastavovaně změnil v pozvánky do ostravského divadla Komůrka či do tamější galerie. (MI)

Formální negace westernu (*Bitchcraft: Ticho po pěšině*)

Představení drželo pohromadě více formou než obsahem, ale zato s mimořádnou hravostí. Čtyři herečky nejprve zreprodukovaly western jako žánr drsných mužů, plný estetizovaných soubojů, střelby, dobrodružství, a kde ženy existují nanejvýš jako manželky, matky či dekorace. Poté žánr vyzvaly na řadu soubojů, v nichž předváděly situace v rámci westernu neadekvátní. Neironizovaly ho ve stylu Limonádového Joea, ale dodávaly roviny každodenní či ženské (už tím, že soubor je ženský). Tři nevěsty vypadaly jako duchové z kostela v Lukové, řešilo se, jak se musí člověk v texaskách potit a jak páchnout, že po dlouhém sezení na koni bolí zadek, jaké je to nepít alkohol nebo chtít řešit souboje slovně... Negací reklamního mýtu svobodného drsného Marlboro mana čtyři kovbojky připomněly i něco, čeho bylo na letošním Šrámkově Písku nezvykle hodně, totiž kouření na jevišti. I když v tomto případě to bylo jenom jako... (MI)

Jávlese voňavém (*Ratataverita: Veměles*)

Už při příchodu do sálu všude les, možná nikoli (jako v názvu inscenace) ve mě, ale všude kolem mě určitě, já v lese; vůně; barva; muselo trvat hodiny tohle v okolních porostech nasbírat a natrhat a přivést do divadla.

Jsmo tedy v lese; ale zároveň (a víc) v divadle. Zvuk, světla... to bychom v "divokém" lese nezvládli.

Atmosféra je lesně, stromově tajemná, semtam zvuky kůrovce, semtam matka ve večerních šatech řeže dřevo, ... Až do té chvíle, kdy se začne dosti racionálně řešit problém, že slečna neví, co se sebou, a matka ani otec jí neumí a snad nechtějí pomoci. V této části jsme

sledovali notorický a až didaktický činoherní příběh. A proč ne? Pak se zase do voňavého a tajemného lesa vracíme.

Půvabná a tajemná pohádka o rodině a lese, která nějak hezky skončí; lýkožrout, rodiče, všechno se to nějak... v tom lese... (PO)

Okénko do debat po představeních:

debaty podrobněji:

Veměles: Plénium upozornilo na zplundrovaný prostor (les) uvnitř hlavní postavy, schematicnost rodičovského pingpongu, chybějící jádro situace. Jiné tempo vnešené králíkem se žabičkami. Lektori řešili slabé propojení lesní instalace s herci, dekorativnost místo scénografie skutečného lesa, nejasné kostýmy a znaky, ale i téma hlubinné ekologie a kůrovcové spouště.

Povídky v Prajazyku: Plénium vnímalo Povídky v Prajazyku jako fascinující, energickou a matoucí performance: obdivovalo hlas, tanec i odvalu, ale řešilo uzavřenost, nemožnost vstupu a roztržitost. Lektori vyzdvihli hraniční tvar, formální dovednosti, výtvarnost, jurodivost, mentální ohrožení i křehké setkání s hotovým performerem.

Holmenkollen: Plénium ocenilo čistý stand-up s přesným timingem, dialektem a jasným mluvním projevem; smích se mísil se zamračením z témat vyhoření sportovců, osamělosti i osudů sportovišť. Lektori vyzdvihli zkušenost Jana Géryka, práci s fakty, lavičku jako silný znak, oblouk vyprávění i potenciál tématu vysloužilých skokanů k velkému dramatu.

Život po životě: Plénium ocenilo, že poezie, obrazy a pohyb splynuly v jedolitou výpověď; vyzdvihlo práci s vanou, mluvu i radostný kontrast k temné Krchovské poezii, byť zmínilo místy méně barevnou výrazovost. Lektori akcentovali excelentní využití vany, fyzické divadlo, práci s pivem, zápachem a mortalitou i balanc drsnosti a lyriky.

Ticho po pěšině: Plénium ocenilo skvělé dveře do saloonu, soustředění a jiskření mezi moravským folklorem a westernem; silně zazněl tichý vzdor vůči roli dívek a otázka „Co když nebudu mít syna?“. Lektori vnímali snovou mozaiku obrazů, klipovitost, emancipaci dívčího klanu, humor, precizní pohyb i intuitivní destrukci folkloru. (VM)

Slovo má Theodor W. Adorno (Dialektika osvícenství):

Pseudoindividualita umožňuje polapení a detoxikaci tragiky: pouze tím, že nejsou žádná individua, nýbrž pouze uzlové body, v nichž se stýkají obecné tendence, je lze zcela bez potíží vrátit zpět do obecného. Masová kultura tím odhaluje fiktivnost charakteru, jímž se odedávna projevovala forma individua v buržoazní epoše, a proviňuje se pouze tím, že se chlubí touto ponurou harmonií mezi obecným a zvláštním. Princip individuality byl od počátku plný rozporů. K individualitě ve skutečnosti vůbec nedošlo. Třídně podmíněná forma sebezáchovy všechny pevně držela na stupni pouhé rodové bytosti.

Redakce Pootavského Pískomyla se pro tento rok loučí. Všechna čísla, podrobné poznámky z debat o představeních, rozhovory a odkazy na podcasty najdete na přehlídkovém blogu blog.sramkuvpisek.cz.